

Пламен Тотев

Знакът

Стаята е почти празна – едно легло, малка масичка. Няма прозорци, а голата крушка хвърля слаба светлина. Празнота. Болка. Аз съм се свил на пода и си пея унесено. Раната на дясното ми рамо отново се е отворила и кръвта се процежда през превръзките. Не мога да направя нищо. Думите едвам се отронват от стиснатите ми устни, но не спирам. Няма да викам. Няма да им доставя това удоволствие. Ръката ми се плъзва надолу по крака и напихва подутия глезена. Малко по-добре е. Ще мога да стъпвам. Но рамото... то ме притеснява, а разполагам само с още един час преди следващата среща. Този път тя ще ми е последната. Чувствам го, усещам го, а думите се леят от устата ми:

Живея аз за да умра, умирам за да мога вечно да живея.

Смъртта е моята съдба.

Животът – пътят, който трябва аз да извървя.

От към вратата се чуват множество крещящи гласове. Значи публиката вече се е събрала и очаква тазвечерното шоу. Ще го имат, по дяволите! Аз все още съм най-добрият. Но не това ме тревожи сега. Очите ми трескаво следят вратата. Ще дойде ли. За последен път искам да я видя преди да изляза на арената. Имам нужда от дъха и, от топлата и усмивка. Искан да я докосна, да целуна тъмната и коса, докато смарагдовите и очи ме изгарят с онзи странен огън, който кара сърцето ми да се пръсне. Моля те, ела! Знам, че ще дойдеш. Трябва. За миг затварям очи. Усещам ръката и да ме гали по косата, а устните и да шептят в ухото ми" Все още ли ме обичаш? Все още ли искаш да бъдем заедно? А, искаш ли?" аз се свивам в скута и като кутре и задавено отговарям „Да, да. Завинаги!“ „Тогава нека това е знак за нашата връзка.“ казва тя и докосва бузата ми. Усещам леко парване. „Ще се видим на арената“ прошепва ми тя и си тръгва. Не мога да я задържа.

След малко идват стражите и хвърлят ново трико на леглото. Оставят и копието ми. „10 минути“ казва единият и после излизат. Трябва да се приготвя. Ставам и се облягам на малката мивка до огледалото. На бузата ми, точно там където ме докосна тя, имам малък белег. Три успоредни линии пресечени от една диагонална. Знакът. Нямам време за повече размишления. Вземам копието си и излизам.

Арената е вече препълнена. Тълпата беснее. Пред мен извличат тялото на загубилия. Мъртъв. Познавах го. Някога. Сякаш бяха минали векове от тогава. Зад мен вратите се затварят и аз коленича по средата на подиума. Тълпата полудява, а коментатора обявява:

– Дами и господа, това е последният бой тази вечер. Пред вас е най-добрият ни воин, не побеждаван до сега. Тази вечер той ще се бие

едновременно с петимата победители от предварителните кръгове. Приветствайте го!

Тълпата отново полудя. Така значи, петима. Този път са решили да ме довършат окончателно. Вратата се отваря отново и гладиаторите смело пристъпват към мен. Виждал съм ги на арената и друг път. Достойни противници. Барабанът поде монотонния си ритъм и битката започна.

Първият падна почти веднага, но другите напират. Нещо ме перва през ребрата, аз отвърщам. После всичко свършва. Вдигам глава. Телата им се въргалят на арената. Целият съм в кръв. Болката изгаря цялото ми тяло. После всичко изчезва. Пред мен стои тя и ме гали по косата. „Ти дойде.“ понечвам да кажа, но тя ми прави знак да замълча. Целува ме и ми помага да се изправя на крака." Сега си свободен" прошепва ми и ме повежда за ръка към светлината на изхода.

Всички седяха онемели по седалките. Един от пазачите излезе на арената и провери пулса му. Мъртъв.

КРАЙ

© Пламен Тотев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/682>]